

Organizatori:

Teatrul
George
CiprianCONSILIUL
JUDEȚEAN
BUZĂUStema înscuțită de Consiliul Județean Buzău
în ședința din 28.03.2007PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUZĂU
CONSILIUL LOCAL BUZĂU

Cu sprijinul:

MINISTERUL
CULTURII ȘI
CULTELOR

UNITER

Eveniment recomandat de:

9 - 16 iunie 2007, Buzău

Ediția 1

VedeTeatru
Spectacolul
VEDEȚĂ

GALA VEDETELOR

Olița CÎNTEC

Buzău

Un eveniment pentru public...

...și-a propus să fie Gala vedetelor (VedeTeatru), organizată de Teatrul „George Ciprian” din Buzău, cu sprijinul Consiliului Județean, Consiliului Local, Ministerului Culturii și Cultelor și UNITER, dar și al unor sponsori, numeroși și cu contribuții financiare substanțiale. La final de stagiune, la concurență cu alte festivaluri, cu festivitățile de absolvire ale liceenilor și serbările celor de la I-IV, între 9 și 16 iunie, la o zvârlitură mai puternică de băț de București, s-a născut un nou festival. Încă unul într-o puzderie deja existentă, dar unul cu o identitate distinctă, cu mulți susținători, garanție a impunerii lui viitoare. Până acum, la Buzău se adunau tinerii

creatori, sub genericul „Capul de...regizor“, gală care, se pare, se va muta la București, odată cu mutarea inițiatorului său, regizorul Răzvan Dincă, aflat de ceva vreme în fruntea Teatrului de Operetă din Capitală. **Gala VedeTeatru** s-a orientat către spectacole de succes, majoritatea din București, care se joacă fără întreruperi de mai multe sezoane, care s-au aflat în turnee prin țară și care au figurat deja pe afișele a diverse festivaluri. Două locații, scena Teatrului și Pub-ul T'essence, au găzduit opt (șase în concurs, două, în afară), respectiv cinci montări, pe care două jurii, unul al criticii, altul al publicului, le-au ierarhizat acordând trei premii.

VedeTeatru adevăratește ideea că orice instituție de cultură trebuie să existe în primul rând pentru comunitatea în care funcționează. Echipa de proiect, coordonată de directorul teatrului buzoian, criticul teatral Marinela Țepuș, și de selecționerul unic Marius Zarafescu, a avut în vedere că o asemenea reuniune poate deveni un fapt catalizator, o sărbătoare atât pentru localnici, cât și pentru artiști. Bucuria celor șapte zile de festival a fost, în primul rând, a spectatorilor. Seară de seară, sălița de 350 de locuri a fost asaltată de un public cald, variat ca vârste (prezența masivă a tinerilor e un semn încurajator), cu reacții care dovedesc că lumea încă iubește și prețuiește arta scenică. A fost, în egală măsură, o sărbătoare și pentru artiști, care s-au simțit, cu siguranță, așa cum visează orice creator: apreciați, răsplățiți, valorizați. Și cum să nu fie răsfățați actori precum Mircea Diaconu, Alexandru Repan, Dorina Lazăr, Coca Bloos, Emilia Dobrin, Valeria Seciu, Horațiu Mălăele, Vladimir Găitan, Mariana Mihuț, Ion Caramitru, Magda Catone, Răzvan Vasilescu, Nicolae Urs și mai tinerii Dorina Chiriac, Lia Bugnar, Isabela Neamțu, Cosmin Seleși, Daniel Popa? Cei mai mulți, mai ales seniorii, s-au ferit de apelativul vedetă ca de o etichetă peiorativă, deși îi dau cel mai autentic conținut, de persoană foarte cunoscută dintr-un domeniu supus atenției publice. Ce-i drept, cohortele de starlete care, în lipsa oricăror calități artistice ori intelectuale, stau să spargă ecranele cu bustul, și de așa-zise VIP-uri agramate care ne-au invadat spațiul public în ultimii ani au dat conotații negative termenului, golindu-l de conținut. În cazul lor, e vorba de vedetism și de popularitate efemeră. Reuniunea buzoiană reinstaurează termenul vedetă în sensul său autentic, de personalitate cu vizibilitate, reper valoric al unui anumit domeniu, în cazul de față, cel scenic, prin definiție, plasat în lumina reflectoarelor. Firește, nu tot ceea ce s-a văzut la Buzău a fost desăvârșit, dar strădania deliberată a organizatorilor de a facilita întâlnirea fanilor cu stele autentice ale scenei românești e calea cea mai sigură de a-i readuce pe spectatori spre o artă concuroasă serios de micul și marele ecran.

Cele două premii pe care Juriul criticii, prezidat de Florica Ichim, le-a avut la dispoziție pentru cele două locații, au revenit spectacolelor **Șefe** de Werner Schwab (Teatrul „Odeon“ București, regia Sorin Militaru, scenografia Alina Herescu, muzica Ada Milea) și **The Sunshine Play** de Peca Ștefan (Teatrul Luni de la Green Hours, București, regia Ana Mărgineanu, scenografia Ina Isbășescu). **Șefe** a convins prin poezia insalubrului pe care autorul austriac o propune într-un text complex, poate mai dificil de „digerat“ din cauza libertăților de limbaj, în care trei personaje, evident, feminine, în etate, bine decupate în contexte dramatice solid articulate, invocă frumusețea dragostei, a visului, a fanteziei. O frumusețe pe care nimic, dar absolut nimic, nici măcar o lume scabroasă, nu ți le poate interzice. Și pe care regia și interpretele (Dorina Lazăr, Coca Bloos, Emilia Dobrin) au știut cum să le gestioneze estetic. **Șefe** e o montare care demonstrează că exprimarea frustră e justificată numai atunci când osatura dramaturgică și mediul recreat scenic o cer.

The Sunshine Play e o lucrare care abordează un subiect din sfera tinerilor confrunțați cu căutarea propriei identități, cu reușita într-un mediu frecvent ostil, cu

mirajul străinătății, cu un sistem de valori pe care adesea aceștia nu-l pricep. Pe acoperișul unui bar, o fată și doi băieți dezvăluie, când în engleză, când în română, trei biografii. Personajele se autoportretează din mers, cu simplitate, dar și cu suspans, individualizându-se firesc. Cu o regie cât se poate de discretă, spectacolul mizează pe istoria celor trei, o istorie întretăiată, care se limpezește odată cu răsăritul soarelui. Ceea ce te cucerește e, deopotrivă, felul în care Peca Ștefan mânuiește urzeala narativ/dramatică și interpretarea actricească impecabilă. *The Sunshine Play* a convins mai multe jurii internaționale care au premiat-o, laurii buzoieni fiind primii obținuți acasă. Spectacolul arată cu prisosință că segmentul independent, alternativ din teatrul autohton are contururi tot mai semnificative.

În privința Premiului publicului (*Variațiuni enigmatice* de Erich Emmanuel Schmitt, Teatrul „Nottara“ București, regia Claudiu Goga, scenografia Sică Ruscescu) nu pot decât să fac speculații. Cred că în decizie a contat spectaculosul poveștii. Erich Emmanuel Schmitt a elaborat această piesă cu o precizie matematică, dezvăluindu-i vobelele cu abilitate scriitoricească, prin răsturnări spectaculoase de situație și convingând prin autenticitatea adevărilor de viață pe care le rosteste. *Variațiuni enigmatice* e o dramă de dragoste, povestea unui triumf amoros configurat de doi bărbați care au iubit aceeași femeie, fiecare în felul său personalizat. În votul publicului, mulți ar fi pariat pe comedie, căci comedia e calea sigură spre sufletul privitorilor. Dar opțiunea celor aleși în juriu aleatoriu, prin tragere la sorți, în seara deschiderii Galei, a preferat povestea.

Teatrul de proiecte „George Ciprian“ e, așa cum s-a văzut în săptămâna de **VedeTeatru**, expresia unui adevăr la care și alți administratori culturali ar trebui să mediteze mai apăsător: o instituție de cultură lucrează pentru cei din ale căror impozite își constituie bugetul. Altfel, un așezământ e un apendice care, la un moment dat generează septicemie spirituală.

Liviu ORNEA

București

Dar unde ne sunt tinerii de antărt?

Am fost luni, 18 iunie 2007, la Sala Amfiteatru a TNB, la **Jubileul celor 50 de ani ai Studioului Casandra**. Notez câteva impresii, amestecate. Începând cu ținuta mai mult decât lejeră a, totuși, amfitrionului formal al locului, Ion Caramitru, care nici nu a zăbovit prea mult, contrastând puternic cu toaletele unora dintre doamne. Continuând cu discursul adevăratului amfitrion, Florin Zamfirescu, rectorul de acum al UNATC, care a explicat scurt și la obiect, cu emoție reținută, fără emfază sau vorbe inutile, situația (scuzați) dramatică în care se află Studioul: imobilul este revendicat, procesul e pe rol, până nu se stabilește statutul clădirii, UNATC nu poate cheltui bani cu reparațiile, se încearcă trecerea clădirii pe lista celor de patrimoniu, situație în care proprietarul ar fi despăgubit în bani și teatrul ar continua să funcționeze. Dar, deocamdată, nu se știe nimic. Nici măcar unde se vor juca producțiile studenților începând din toamna viitoare. Soluții par să existe, oferte ar fi, dar totul e încă în faza intențiilor (bune), să vedem ce va ieși. Sub semnul acestui iminent eveniment a stat întreaga întâlnire. Ceea ce trebuia să fie un moment de rememorare a unor împliniri,